R O M Â N I A
CURTEA DE APEL PLOIEŞTI
SECŢIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL

Dosar nr. 301/42/2025
ECLI:RO:CAPLO:2025:004.000135

SENTINŢA NR. 135
Şedinţa publică din data de 24 aprilie 2025
PREŞEDINTE - Alexandru Vasile
GREFIER - Băcanu Diana Corina

Ministerul Public a fost reprezentat de procuror Van Angela Mirela din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploieşti

Pe rol fiind cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta POPESCU GHEORGHIŢA, în contradictoriu cu pârâta CURTEA CONSTITUŢIONALĂ A ROMÂNIEI, având ca obiect anulare/ suspendare act administrativ.

La apelul nominal efectuat în şedinţă publică, au lipsit părţile.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de şedinţă, care învederează obiectul cauzei, faptul că este primul termen de judecată, în cauză s-a depus taxa judiciară de timbru în cuantum total de 70 lei, conform dovezilor aflate la filele 15 şi 16, s-a solicitat judecarea şi în lipsa părţilor, s-au depus note scrise din partea reclamantei, după care,

Curtea pune în discuţie competenţa instanţei de a soluţiona prezenta cauză.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul cu privire la competenţa instanţei, invocă excepţia necompetenței generale, apreciind că nu este competentă curtea de apel să soluţioneze prezenta cauză, având în vedere că Hotărârea nr. 32/06.12.2024 a CCR nu poate face obiectul unui control de legalitate din partea unei instanţe judecătoreşti.

Curtea, deliberând cu privire la competenţa instanţei şi cu privire la excepţia necompetenței generale invocate de reprezentantul Ministerului Public, respinge excepţia necompetenței generale a instanţelor judecătoreşti invocată de reprezentantul Ministerului Public, întrucât reclamanta, prin cererea de chemare în judecată, arată că hotărârea contestată este un act administrativ normativ, iar din această perspectivă competenţa materială revine curţii de apel, având în vedere emitentul actului, respectiv Curtea Constituţională a României, aceasta fiind o autoritate publică centrală, astfel că,

În baza art. 131 Cod procedură civilă, instanţa se declară competentă general, material şi teritorial să soluţioneze cauza, fiind incidente prevederile art. 96 pct. 1 Cod procedură civilă, raportat la art. 8 alin. (1) şi art. 10 alin. (1) şi (3) din Legea nr. 554/2004.

Din punctul de vedere al competenţei materiale, Curtea reţine că este îndeplinit criteriul rangului autorităţii emitente a actului contestat, pârâta Curtea Constituţională a României fiind autoritatea publică centrală emitentă a hotărârii contestate.

Din punctul de vedere al competenţei teritoriale, având în vedere că reclamanta are domiciliul în localitatea Pucioasa, judeţul Dâmbovița, Curtea de Apel Ploiești, în circumscripţia căreia se află judeţul Dâmbovița, este competentă din punct de vedere teritorial să judeţe cauza, în temeiul art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004.

La interpelarea instanţei, reprezentantul Ministerului Public arată că nu are cereri sau excepţii prealabile, după care,

Curtea ia act că reclamanta a solicitat judecarea cauzei şi în lipsa acesteia, fiind aplicabile dispoziţiile art. 223 alin. (3) Cod procedură civilă.

În continuare, instanţa acordă cuvântul pe probe.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul cu privire la probe, arată că nu se opune probei cu înscrisurile depuse la dosar.

În baza art. 255 alin. (1) şi art. 258 alin. (1) Cod procedură civilă, Curtea încuviinţează pentru reclamantă proba cu înscrisuri ca fiind admisibilă, pertinentă şi concludentă în soluţionarea cauzei.

Nefiind alte cereri de formulat, excepţii de invocat şi probe de administrat, în baza art. 392 Cod procedură civilă, Curtea constată cauza în stare de judecată şi acordă cuvântul în dezbateri, cu privire la capătul de cerere privind suspendarea executării actului şi asupra capătului de cerere privind anularea actului contestat.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul în dezbateri, solicită respingerea ambelor capete de cerere.

Curtea reţine cauza în pronunţare.

CURTEA,

***Deliberând asupra cauzei de faţă, constată următoarele**:*

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 10.04.2025 sub nr. 301/42/2025, reclamanta Popescu Gheorghița, în contradictoriu cu pârâta Curtea Constituţională a României, solicită:

1. Suspendarea executării actului administrativ unilateral normativ intitulat Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 până la soluţionarea definitivă a capătului 2 de cerere;

2. Anularea Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024;

3. Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii formulate, reclamanta susţine, *în prealabil*, că are dreptul de a se adresa în faţa unei instanţe judecătoreşti pentru apărarea dreptului fundamental de a alege, drept prevăzut de art. 36 alin. (1) din Constituţia României, art. 40 din Carta Drepturilor Fundamentale a UE şi art. 3 din Primul Protocol Adiţional CEDO.

Arată că dreptul de a se adresa instanţei de contencios administrativ cu acţiune împotriva actului administrativ normativ intitulat Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, se bazează pe: - art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004; - art. 21, art. 52 şi art. 126 alin. (6) din Constituţia României; - art. 47 alin. (1) din Carta Drepturilor Fundamentale a UE, care prevede că orice persoană ale cărei drepturi şi libertăţi garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale eficientă în faţa unei instanţe judecătoreşti; - art. 6 alin. (1) din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului.

Susţine reclamanta că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 este un act administrativ normativ, aşa cum este definit de art. 2 alin. (1) lit c) din Legea nr. 554/2004, respectiv: este un act emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării şi executării în concret a legii, care dă naştere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Curtea Constituţională a României este o autoritate publică, iar Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost dată, aşa cum se arată în chiar cuprinsul hotărârii, în paragraful 3, în aplicarea legii, respectiv art. 37 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 şi art. 3 din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Preşedintelui României şi a produs efecte juridice, întrerupând intempestiv procedura de votare pentru turul al II-lea al alegerilor prezidenţiale şi împiedicând cetăţenii români cu drept de vot, printre care se numără şi reclamanta, să-şi exercite acest drept fundamental prevăzut în art. 36 alin. (1) din Constituţia României.

Mai arată reclamanta că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 nu se află între actele administrative exceptate de a fi atacate în contenciosul administrativ, prevăzute de art. 5 din Legea nr. 554/2004. Astfel, hotărârea atacată nu priveşte relaţia dintre Curtea Constituţională şi Parlamentul României, nu este un act de comandament cu caracter militar şi pentru modificarea sau desfiinţarea acestei hotărâri nu există o altă procedură judiciară prevăzută de vreo lege organică.

Aşadar, susţine reclamanta că singura cale pentru desfiinţarea acestui act administrativ normativ este acţiunea în contencios administrativ. Dreptul persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ, de a obţine recunoaşterea dreptului pretins sau a interesului legitim şi de anulare a actului este prevăzut de

Constituţia României, în art. 52, ca un drept fundamental, iar condiţiile şi limitele exercitării acestui drept sunt stabilite de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, reclamanta invocând prevederile art. 1 alin. (1) şi art. 2 alin. (1) lit o) şi r) din legea menţionată.

Arată reclamanta că dreptul său de cetăţean cu drept de vot a fost vătămat prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, pentru că votul său valabil exprimat în turul I din data de 24 noiembrie 2024 a fost anulat, fiind împiedicată să îşi exprime votul în turul al II-lea din 6 decembrie 2024, prin aplicarea ştampilei „votat" pe unul din cei doi candidaţi care fuseseră validaţi prin Hotărârea CCR nr. 31, ca şi cum ar fi fost un cetăţean lipsit de drepturile electorale, deşi nu este în ipoteza prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituţia României, iar art. 53 alin. (1) din Constituţia României prevede că restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi se poate face numai prin lege.

Susţine reclamanta că, în mod indirect şi ilegal, prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare o solicită, a fost încadrată, împreună cu toţi cetăţenii români cu drept de vot, în categoria prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituţia României, adică în categoria debililor sau alienaţilor mintal, puşilor sub interdicţie sau condamnaţilor la pierderea drepturilor electorale, prin hotărâre definitivă, fiind batjocoriţi, înjosiţi şi umiliţi, ca persoane care nu merită să-şi exercite dreptul de vot.

Aşadar, arată reclamanta că nu numai că i s-a restrâns, acesteia şi celorlalţi cetăţeni cu drept de vot, dreptul fundamental de a alege unul dintre cei doi candidaţi validaţi prin Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin hotărârea nelegală a CCR şi nu prin lege, dar practic acest drept s-a anulat definitiv pentru alegerile prezidenţiale.

Totodată, susţine reclamanta că, prin Hotărârea a cărei anulare o solicită, a fost adusă atingere şi interesului legitim public, întrucât această hotărâre a împins România în afara ordinii de drept si a democraţiei constituţionale, dreptul de vot al tuturor cetăţenilor români înscrişi în lista electorală permanentă a fost încălcat, respectarea de către autorităţile publice a drepturilor şi libertăţilor cetăţenilor români fiind pusă sub semnul incertitudinii totale. Statul Român nu are un Preşedinte ales, deşi mandatul Preşedintelui anterior s-a încheiat la data de 21 decembrie 2024, prin ajungerea la finalul duratei de 5 ani de la depunerea jurământului.

Arată reclamanta că hotărârile Curţii Constituţionale date în aplicarea Legii nr.370/2004 privind alegerea preşedintelui României şi orice altă hotărâre dată de Curtea Constituţională în materiile prevăzute de art. 11 alin. (1) lit. B din Legea nr. 47/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii constituţionale pot fi supuse controlului contenciosului administrativ.

Într-adevăr art. 11 alin. (3) teza finală din Legea nr. 47/1992 prevede că „hotărârile Curţii Constituţionale sunt general obligatorii şi au putere numai pentru viilor", dar acest lucru nu înseamnă că ele nu pot fi atacate în contencios administrativ, întrucât general obligatoriu nu este sinonim cu definitiv. Potrivit DEX al limbii române, „obligatoriu" înseamnă „Care trebuie urmat întocmai, care trebuie făcut, îndeplinit", iar „definitiv" înseamnă „Care nu mai e supus modificărilor, stabilit pentru totdeauna". Numai în materie jurisdicţională o hotărâre este definitivă dacă nu este supusă nici unei căi de atac.

Arată reclamanta că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 nu este un act emis în materie jurisdicţională, pentru că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 2 alin. (1) lit d) şi e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Curtea Constituţională nu a urmat o procedură bazată pe principiile contradictorialităţii şi asigurării dreptului la apărare, ci s-a întrunit în secret, fără a da publicităţii măcar un comunicat, nu a citat nici pe reclamantă, nici pe ceilalţi cetăţeni cu drept de vot şi nici pe candidaţi; pur şi simplu a anulat votul exprimat în turul I şi a interzis să exprimarea votului în turul al II-lea, absolut arbitrar, cu încălcarea Constituţiei României, a Legii nr.47/1992 şi a Legii nr. 370/2004, dar şi a Convenţiei Europene a Drepturilor Omului şi a Cartei Drepturilor Fundamentale a UE.

Susţine reclamanta că, prin abuz de putere, CCR a consemnat, la finalul actului administrativ normativ, intitulat Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, că această „hotărâre" ar fi definitivă, întrucât nici în Constituţia României, nici în Legea nr. 47/1992 şi nici în Legea nr.370/2004 nu se prevede că vreo hotărâre emisă de Curtea Constituţională a României ar fi definitivă.

Într-adevăr, susţine reclamanta, Curtea Constituţională a României are şi atribuţii jurisdicţionale, dar numai în materia verificării constituţionalităţii proiectelor de legi, în cazul controlului anterior de constituţionalitate sau în cazul controlului posterior, când soluţionează excepţiile de neconstituționalitate invocate în faţa instanţelor judecătoreşti. Când îndeplineşte atribuţia de jurisdicţie constituţională, Curtea Constituţională înştiinţează părţile despre termenul fixat pentru soluţionarea excepţiei; la şedinţa publică anunţată participă un procuror, căruia i se acordă cuvântul pentru a pune concluzii, instanţa în faţa căreia s-a ridicat excepţia îşi spune punctul de vedere, iar încheierile de sesizare a CCR sunt comunicate preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituționalitate.

Invocă reclamanta dispoziţiile art. 30 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale şi arată că, în ce priveşte Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituţională s-a întâlnit în secret, la şedinţă nu a fost citat nimeni, nici măcar candidaţii din turul I sau din turul al II-lea, pentru că voturile primite în turul I de toţi candidaţii au fost anulate, nu a participat nici măcar procurorul, nu a existat nici contradictorialitate, nici respectarea dreptului la apărare.

Aşadar, arată reclamanta că nu se poate susţine şi accepta ideea falsă că Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024 ar fi un act jurisdicţional constituţional. Împrejurarea că acest act a fost emis de persoane care compun Curtea Constituţională, nu îl transformă în act jurisdicţional constituţional.

Referitor la capătul de cerere având ca obiect suspendarea executării Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, arată reclamanta că, în cauză, a îndeplinit condiţia prevăzută de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, mai exact a depus plângere prealabilă la emitentul actului a cărei anulare o solicită, respectiv la Curtea Constituţională a României, plângere transmisă prin email la adresa indicată pe site-ul instituţiei.

Arată că actul administrativ normativ a fost emis cu încălcarea legii, reclamanta invocând 6 motive de nelegalitate ale acestui act, respectiv:

- Curtea Constituţională, în emiterea hotărârii atacate, a comis un exces de putere, aşa cum este definit de art. 2 alin. (1) lit n) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, a interpretat în mod abuziv atribuţia prevăzută de art. 146 lit f) din Constituţie, sesizându-se din oficiu, deşi art. 10 din Legea nr. 47/1992 prevede expres că sesizarea trebuie făcută în scris şi motivat;

- a fost emis cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuţie posibilitatea anulării alegerilor, după ce anterior validase, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 turul I şi rezultatele acestui tur;

- a fost dat cu încălcarea condiţiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004 necesare pentru anularea alegerilor;

- a fost emis şi cu încălcarea art. 2 din Constituţia României privind suveranitatea, ca principiu constituţional general;

- a fost emis şi cu încălcarea dreptului fundamental de a alege, prevăzut de art. 36 alin.(1), coroborat cu art. 81 alin. (1) din Constituţia României.

Arată reclamanta că împrejurările în care a fost emis acest act administrativ, judecătorii Curţii Constituţionale întâlnindu-se pe ascuns, fără să dea un comunicat de presă despre şedinţa din 6 decembrie, sesizându-se din oficiu, pe baza unor documente apărute în spaţiul public, adică în mass-media, fără să fi fost sesizaţi de persoane îndreptăţite de Legea 370/2004 să ceară anularea alegerilor, cu dovezi autentice, asumate de persoanele care ar fi putut face sesizarea, întrerupând intempestiv procedura de votare în turul al II-lea, care era în curs de desfăşurare la secţiile de votare din străinătate, deşi cu doar 4 zile înainte, aceiaşi judecători validaseră turul I, confirmând că procesul electoral în turul I a fost corect, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, reprezintă un caz bine justificat pentru suspendarea executării Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, asupra căreia există serioase îndoieli în ce priveşte legalitatea acestuia.

Totodată, arată reclamanta că se impune suspendarea executării Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 pentru că, în calitate de cetăţean român cu drept de vot, înscrisă în lista electorală permanentă, este expusă unei pierderi iminente, întrucât nu va mai putea să-şi exercite dreptul de vot pentru unul din candidaţii validaţi în urma turului I, după data de 4 mai 2025, când va

avea loc turul I al alegerilor prezidenţiale organizate în urma hotărârii ilegale a CCR, a cărei anulare o solicită.

Arată reclamanta că suspendarea executării Hotărârii a cărei anulare o solicită se impune şi pentru că pârâta, în calitate de emitent al actului administrativ ilegal, să fie împiedicată să comită şi alte abuzuri, singura autoritate în măsură să sancţioneze acest abuz constituţional şi legal al Curţii Constituţionale fiind Justiţia.

Arată că Justiţia este una dintre puterile Statului Român şi reintrarea în cadrul constituţional o poate face numai Justiţia, pentru că celelalte puteri executivă şi parlamentară nu vor, nu pot sau nu au interes pentru respectarea drepturilor fundamentale.

Reclamanta invocă prevederile art. 126 alin. (6) din Constituţia României, cu privire la garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative şi arată că instanţa de contencios administrativ este competentă să controleze legalitatea actului administrativ normativ, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, fiind întrunite toate condiţiile pentru suspendarea actului contestat, respectiv cele prevăzute de art. 15 raportat la art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, astfel încât solicită soluţionarea acestui capăt de cerere de urgenţă şi cu precădere, aşa cum obligă art. 15, raportat la art. 14 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Cu privire la motivele de anulare a actului administrativ normativ intitulat Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, reclamanta susţine că, în emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituţională a comis un exces de putere, aşa cum este definit de art. 2 alin. (1) lit n) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Arată că, prin actul administrativ normativ denumit Hotărârea nr. 32/06.12.2024, CCR a interpretat în mod abuziv atribuţia prevăzută de art.146 lit f) din Constituţie, aceea de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea preşedintelui României, anulând, printr-o autosesizare arbitrară întregul proces democratic de alegere a Preşedintelui României.

Arată că procedura pentru alegerea preşedintelui României este prevăzută de Legea nr. 370/2004, iar atribuţiile Curţii Constituţionale sunt de asemenea prevăzute expres în această lege. Astfel, nici Legea de organizare şi funcţionare a Curţii Constituţionale nr. 47/1992 şi nici Legea nr. 370/2004 privind alegerea preşedintelui României nu prevăd dreptul Curţii Constituţionale de a se sesiza din oficiu, prin fapta de „a lua act de conţinutul" unor documente prezentate în Şedinţa Consiliului Suprem de Apărare a Ţării şi aduse la cunoştinţă publică, aşa cum se indică textual în paragraful nr. 5 al Hotărârii a cărei anulare o solicită.

Invocă reclamanta prevederile art. 10 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale şi arată că CCR nu are dreptul să se autosesizeze, ci poate fi sesizată doar în scris şi motivat.

De asemenea, reclamanta invocă dispoziţiile art. 52 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 370/2004 privind alegerea preşedintelui României şi arată că, potrivit acestui text de lege, dreptul de a sesiza Curtea Constituţională cu o cerere având acest obiect este recunoscut numai competitorilor electorali, respectiv: partidelor politice, alianţelor politice, alianţelor electorale, organizaţiilor cetăţenilor aparţinând minorităţilor naţionale reprezentate în Consiliul Minorităţilor Naţionale şi candidaţilor care au participat la alegeri. Dacă orice altă persoană ar fi formulat o asemenea cerere, Curtea Constituţională ar fi trebuit să o respingă ca fiind introdusă de o persoană fără calitate/ca inadmisibilă.

Arată reclamanta că, la alegerile prezidenţiale din 2024, Curtea Constituţională a fost sesizată cu două cereri de anulare a alegerilor, de către candidaţii Sebastian Constantin Popescu şi Cristian-Vasile Terheş, contestaţii care au fost respinse. Contestaţia formulată de candidatul Sebastian Constantin Popescu a fost respinsă ca tardivă (Hotărârea CCR nr. 29 din 28 noiembrie 2024), iar contestaţia candidatului Cristian - Vasile Terheş a fost respinsă ca neîntemeiată (Hotărârea CCR nr. 30 din 2 decembrie 2024), ambele hotărâri fiind publicate în Monitorul Oficial.

În continuare, reclamanta face referire la paragraful 15 din Hotărârea nr. 29 din 28 noiembrie 2024, prin care Curtea Constituţională a stabilit că formularea cererilor pentru anularea alegerilor pe motiv de fraudă electorală se realizează de către competitorii electorali în termen de cel mult 3 zile de la încheierea votării, cel mai târziu până la data de 26 noiembrie 2024, ora 24.00.

De asemenea, reclamanta citează considerentele Hotărârii Curţii Constituţionale nr. 30 din 2 decembrie 2024, paragrafele 30 şi 31 şi arată că, prin această hotărâre, Curtea Constituţională a

hotărât, între altele, că rezultatul alegerilor pentru funcţia de Preşedinte al României din primul tur de scrutin de la dala de 24 noiembrie 2024 se aduce la cunoştinţă publică; se va organiza al doilea tur de scrutin pentru alegerea Preşedintelui României în ziua de duminică, 8 decembrie 2024, la care vor participa domnul Călin Georgescu şi doamna Elena-Valerica Lasconi, în această ordine.

Arată reclamanta că, după ce s-a publicat Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, în Monitorul Oficial al României nr.1214 din 03.12.2024, în data de 6 decembrie 2024, în timp ce procesul de votare pentru turul al doilea începuse în diaspora, Curtea Constituţională a României s-a întrunit în secret, fără a se publica un comunicat cu privire la această întrunire, şi, ca urmare a autosesizării, a emis Hotărârea nr. 32, prin care, invocându-se absolut eronat şi prin interpretarea extensivă a art. 146 lit f) din Constituţia României, prin exces de putere, a anulat întregul proces electoral cu privire la alegerea Preşedintelui României, desfăşurat în baza Hotărârii Guvernului nr.756/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Preşedintele României din anul 2024 şi a Hotărârii Guvernului nr. 1061/2024 privind aprobarea Programului calendaristic şi a dispus reluarea în integralitate a procesului electoral pentru alegerea Preşedintelui României, Guvernul urmând să stabilească o nouă dată pentru alegerea Preşedintelui României, precum şi un nou program calendaristic pentru realizarea acţiunilor necesare.

Conform unui alt motiv de nelegalitate invocat de reclamantă, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare se solicită, a fost emisă cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuţie posibilitatea anulării alegerilor, respectiv data validării rezultatelor primului tur de scrutin, aşa cum prevede pct. 107 din Anexa HG nr. 1061/2024.

Invocă reclamanta dispoziţiile art. 53 alin. (1) şi art. 52 alin. (3) din Legea nr. 370/2004 şi arată că, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, CCR adusese la cunoştinţă rezultatul turului I al alegerilor prezidenţiale, astfel încât nu mai era în termen să examineze corectitudinea procedurii electorale din turul I.

După data de 2 decembrie 2024, Curtea Constituţională ar fi avut dreptul să examineze numai corectitudinea procesului electoral al tuiului al II-lea, după finalizarea procedurii de vot din acest tur, într-o eventuală cerere de anulare a alegerilor pe care o puteau formula numai competitorii electorali, potrivit art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004.

Aşadar, Curtea Constituţională avea dreptul:

- să anuleze alegerile din turul I, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris şi cu dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării în turul I şi putea dispune reluarea turului I, în a doua duminică de la reluarea alegerilor;

- să anuleze alegerile din turul al II-lea, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris şi cu dovezi, în termen de 3 zile de la închiderea votării din turul al II-lea şi putea dispune numai reluarea turului al II-lea, în a doua duminică după anularea alegerilor.

Arată reclamanta că, odată ce fusese validat turul I, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituţională putea anula numai turul al II-lea, după ce procedura de vot în turul al II-lea era terminată şi numai la sesizarea scrisă a competitorilor electorali, însoţită de dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării din turul al II-lea. Însă, Curtea Constituţională, prin abuz de putere, a întrerupt intempestiv procedura de votare din turul al II-lea, anulând întreaga procedură electorală desfăşurată până la acel moment, deşi validase turul I, fără niciun temei constituţional şi legal.

În cadrul unui alt motiv de nelegalitate, reclamanta susţine că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă cu încălcarea principiului irevocabilităţii actelor administrative care au intrat în circuitul civil şi au produs efecte juridice. Invocă reclamanta dispoziţiile art. 1 alin. (6) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 şi arată că, deşi prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, CCR a validat alegerile şi rezultatele din turul I al alegerilor prezidenţiale şi a stabilit care sunt cei doi candidaţi care vor participa la turul al II-lea din 8 decembrie 2024, cu încălcarea dispoziţiilor menţionate, practic a revocat această hotărâre, prin emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, deşi Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 a produs efecte juridice, procedura electorală fiind continuată, iar procesul de vot în secţiile de votare din străinătate era în curs de desfăşurare, potrivit calendarului electoral stabilit prin HG nr. 1061/2024.

Un alt motiv de nelegalitate invocat de reclamantă se referă la faptul că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost dată cu încălcarea condiţiilor de fond prevăzute de art. 52 din

Legea nr. 370/2004, necesare pentru anularea alegerilor. Aceste condiţii, raportate la situaţia concretă din 6 decembrie 2024, când turul I se încheiase (şi fusese validat), iar procesul de vot în turul al II-lea era în plină desfăşurare sunt:

- existenţa unor dovezi de fraudă [condiţie expresă prevăzută la art. 52 alin. (2) din Legea nr 370/2004 : „cererea trebuie motivată şi însoţită de dovezile pe care se întemeiază";

- această fraudă să fi fost de natură să modifice ordinea candidaţilor care participă la al doilea tur de scrutin.

Dovezile de fraudă, evident, trebuie să aibă legătură cu procedura electorală, spre exemplu: buletine de vot false, vot multiplu, turism electoral etc., unită cu frauda la stabilirea rezultatelor, de exemplu: procese-verbale false, calcule matematice greşite, erori ale infrastructurii digitale etc.

Arată reclamanta că nu orice fraudă de acest gen poate conduce la anularea alegerilor, ci doar frauda masivă, de natură să modifice ordinea candidaţilor la al doilea tur de scrutin. Corectitudinea procesului electoral din turul I a fost cercetată de Curtea Constituţională cu ocazia examinării unei contestaţii prin care s-a cerut anularea alegerilor din turul I. Astfel, prin Hotărârea nr. 30 din 2 decembrie 2024 privind cererea de anulare a alegerilor, formulată de domnul Cristian Vasile Terheş, Curtea Constituţională a reţinut că nici Biroul Electoral Central şi nici celelalte birouri electorale nu au identificat elemente de natură să conducă la reţinerea existentei unor nereguli de natură a afecta rezultatul numeric al alegerilor şi că, în ce priveşte modul de desfăşurare a campaniei electorale în preziua votului sau în mediul online ori la votul exercitat de alegători care nu aveau dreptul să voteze pe liste suplimentare deoarece aveau domiciliul în aceeaşi unitate administrativ-teritorială în care se afla secţia de votare la care au votat, aceste aspecte nu au fost motivate de autorul cererii şi evident nici dovedite.

Susţine reclamanta că Hotărârea CCR a cărei anulare o solicită a fost dată în mod cu totul arbitrar, fără absolut nicio dovadă că procesul electoral ar fi fost fraudat în aşa măsură încât să fi impus anularea alegerilor. CCR a reţinut, în Hotărârea nr. 32/06.12.2024, exclusiv motive străine condiţiilor legale prevăzute în mod limitativ de către legiuitor pentru anularea procesului electoral. Se arată în motivare că există suspiciunile persuadării alegătorilor prin exploatarea „abuzivă" a algoritmilor platformelor de social-media, că s-ar fi eludat legislaţia prin nemarcarea materialelor electorale cu însemnele specifice campaniei electorale şi că ar exista eventuale cheltuieli netransparente ale campaniei unuia dintre candidaţi.

CCR a considerat că votanţii români nu au discernământul necesar pentru a distinge între mesajele candidaţilor, a acţionat împotriva prevederilor Constituţiei României şi a Codului Civil, i-a considerat pe votanţii români că au fost lipsiţi de discernământ la votul din 24 noiembrie, din primul tur al alegerilor prezidenţiale şi a considerat că vor fi în continuare lipsiţi de discernământ şi la votul care începuse în 6 decembrie şi urma să continue până pe 8 decembrie 2024 şi a acţionat preventiv anulând întregul proces electoral, anulându-le suveranitatea şi implicit sabotând prevederile art. 1 alin. (3) şi art. 2 din Constituţie.

Arată reclamanta că toate aşa zisele nereguli privind nemarcarea materialelor electorale cu însemnele specifice şi existenţa unor cheltuieli netransparente nu numai că nu au fost dovedite, dar nu s-a arătat în motivarea Hotărârii nr. 32/06.12.2024 care sunt în concret dispoziţiile legale încălcate, care este sancţiunea prevăzută de lege pentru încălcarea acestora şi cum au fost acestea apte de a frauda votul şi să modifice ordinea candidaţilor din turul I.

CCR, în cuprinsul Hotărârii în cauză, nu a reţinut cu certitudine indubitabilă ingerinţa unor entităţi statale sau non-statale (nici documentele desecretizate ale serviciilor de informaţii nu au revelat astfel de entităţi), deşi s-a pronunţat în sensul că „trebuie exclusă ingerinţa unor entităţi statale sau non-statale în realizarea unor campanii de propagandă sau dezinformare electorală". Curtea Constituţională nu a avut în posesie probe/dovezi că vreunul dintre candidaţii calificaţi în turul al II-lea ar fi săvârşit acţiuni în acest sens, iar instituţiile abilitate, prin reprezentanţii săi legali, au recunoscut public aceasta.

Din declaraţia din data de 18 decembrie 2024, dată de fostul preşedinte Klaus Werner Iohannis, în funcţie la data anulării alegerilor, se deduce că nu există nici un fel de dovezi pentru existenţa unor atacuri cibernetice sau forme de persuasiune agresivă în alegerile prezidenţiale, menite

să anihileze liberul arbitru al votanţilor, implicit pe al reclamantei, ci există doar simple presupuneri fără nici un probatoriu indubitabil.

De asemenea, reclamanta face referire şi la interviul acordat de Preşedintele Curţii Constituţionale a României, Marian Enache, unei publicaţii juridice „on line" şi arată că acesta a recunoscut că hotărârea nr. 32 nu s-a bazat pe dovezi, ci pe naraţiuni expuse în documente aşa-zis secrete, declasificate, apărute în spaţiul public, atribuite serviciilor secrete din România.

Potrivit unui alt motiv de nelegalitate invocat de reclamantă, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă şi cu încălcarea art. 2 din Constituţia României privind Suveranitatea, ca principiu constituţional general şi arată că, prin hotărârea menţionată, CCR a încălcat suveranitatea poporului român, al cărui membru este şi reclamanta, anulând întreaga procedură electorală, lăsând România fără Preşedinte legitim ales de poporul român şi aruncând-o într-o criză politică profundă, care nu s-a încheiat nici în prezent, la peste 4 luni de la anularea alegerilor.

Mai mult, arată reclamanta că, prin paragraful nr. 22 din Hotărârea atacată, CCR a exercitat suveranitatea poporului român în nume propriu, impunându un Preşedinte care nu a fost ales, care nu mai avea dreptul să rămână în funcţie după împlinirea duratei de 5 ani a celui de-al doilea mandat. Astfel, deşi Constituţia României prevede în art. 83 alin. (1), că: „Mandatul Preşedintelui României este de 5 ani şi se exercită de la data depunerii jurământului", iar alin. (3) al art. 83, se prevede că: „Mandatul Preşedintelui României poate fi prelungit, prin lege organică, în caz de război sau catastrofă", iar mandatul Preşedintelui Klaus-Werner Iohannis împlinea 5 ani în data de 21 decembrie 2024, cu toate acestea, CCR a împiedicat poporul român să-şi aleagă Preşedintele şi „a ales" în locul poporului român, numind un Preşedinte care a exercitat în mod nelegal şi nelegitim această funcţie, până la data de 4 februarie 2025, când şi-a dat demisia.

La data de 22 decembrie 2024, funcţia de Preşedinte urma să devină vacantă, potrivit art. 97 alin. (1) teza a III-a (caz de imposibilitate definitivă a exercitării atribuţiilor), iar interimatul trebuia asigurat de preşedintele Senatului sau de Preşedintele Camerei Deputaţilor, potrivit art. 98 alin. (1) din Constituţia României.

Or, Curtea Constituţională a exercitat suveranitatea poporului român în nume propriu, impunând poporului român un Preşedinte neales, numit de chiar Curtea Constituţională, cu încălcarea gravă a prevederilor Constituţiei României, deşi, potrivit art. 142 alin. (1), Curtea Constituţională ar fi trebuit să fie garantul supremaţiei Constituţiei.

Arată reclamanta că ipoteza art. 83 alin. (2), la care a făcut trimitere CCR în paragraful 22 din Hotărârea atacată este absolut eronată şi un abuz, o scoatere din context şi o ignorare totală a celorlalte dispoziţii care se referă la durata mandatului Preşedintelui României. Astfel, art. 83 alin.(2) din Constituţia României are aplicabilitate numai în ipoteza normală a procedurii de alegere a Preşedintelui României, adică în situaţia în care validarea alegerilor prezidenţiale pentru viitorul Preşedinte şi confirmarea rezultatelor ar fi fost făcută anterior expirării duratei de 5 ani de la depunerea jurământului Preşedintelui în funcţie, şi am fi avut: un Preşedinte ales, confirmat prin Hotărârea CCR şi un Preşedinte în funcţie, iar Preşedintele în funcţie rămâne în funcţie până îi expiră mandatul de 5 ani, dată la care va depune jurământul Preşedintele nou ales.

Potrivit unui ultim motiv de nelegalitate invocat de reclamantă, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei revocare o solicită, a fost emisă şi cu încălcarea dreptului fundamental de a alege, prevăzut de art. 36 alin. (1), coroborat cu art. 81 alin. (1) din Constituţia României. Arată reclamanta, sub acest aspect, că dreptul său de cetăţean cu drept de vot a fost vătămat prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, pentru că votul său valabil exprimat în turul I din data de 24 noiembrie 2024 a fost anulat şi a fost împiedicată să îşi exprime votul în turul al II-lea din 8 decembrie 2024, prin aplicarea ştampilei „votat" pe unul din cei doi candidaţi care fuseseră validaţi prin Hotărârea CCR nr. 31, ca şi cum ar fi fost un cetăţean lipsit de drepturile electorale, deşi nu este în ipoteza prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituţia României, iar art. 53 alin. (1) din Constituţia României prevede că restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi se poate face numai prin lege.

Susţine reclamanta că, în mod indirect şi ilegal, prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare o solicită, a fost încadrată, ca şi toţi cetăţenii români cu drept de vot, în categoria prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituţia României, adică în categoria debililor sau

alienaţilor mintali, puşilor sub interdicţie sau condamnaţilor la pierderea drepturilor electorale, prin hotărâre definitivă.

Aşadar, arată reclamanta că nu numai că i s-a restrâns, acesteia şi celorlalţi cetăţeni cu drept de vot, dreptul fundamental de a alege unul dintre cei doi candidaţi validaţi prin Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin hotărârea nelegală a CCR şi nu prin lege, dar practic acest drept i s-a anulat definitiv pentru alegerile prezidenţiale.

Susţine reclamanta că, în calitate de cetăţean român cu drept de vot, i s-a interzis dreptul de a-şi alege Preşedintele, iar dreptul său a fost înlocuit cu voinţa arbitrară a Curţii Constituţionale, care a impus tuturor cetăţenilor români un Preşedinte pe care l-a numit cu încălcarea Constituţiei României.

Mai arată că, în aceeaşi situaţie cu sa se află cetăţenii români care au votat în turul I şi au reuşit să voteze la secţiile din străinătate în data de 6 decembrie 2024, dar şi cetăţenii înscrişi în lista electorală permanentă pentru turul al II-lea al alegerilor prezidenţiale din 8 decembrie 2024.

Pentru toate aceste motive, reclamanta solicită admiterea cererii, aşa cum a fost formulată şi admiterea cererii de suspendare a executării Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, iar pe fond, anularea Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 şi obligarea pârâtei Curtea Constituţională a României la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, cererea de chemare în judecată se întemeiază pe dispoziţiile: art. 15 alin. (1) raportat la art. 14 alin. (1) şi (2), art. 7 alin. (1^1) din Legea nr. 554/2004, art. 1 alin. (1), raportat la art.2 alin. (1) lit a), b), c), n), o), r), art. 8 alin. (1) şi alin. (1^1) din Legea nr. 554/2004, art. 10 din Legea nr. 47/1992 şi art. 52, 53 din Legea nr. 370/2004, pct. 7 din Anexa la HG nr. 1061/2024 şi art. 2 alin. (1) şi (2), art. 36 alin. (1) şi 81 alin. (1) din Constituţia României,

În temeiul art. 411 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură civilă, reclamanta solicită judecarea cauzei în lipsă.

În temeiul art. 154 alin. (6) Cod procedură civilă, reclamanta solicită ca procedura de citare şi de comunicare a tuturor actelor de procedură să fie îndeplinită faţă de aceasta prin poşta electronică, la adresa de email gigipopescu99@yahoo.com

Legal citată, pârâta Curtea Constituţională nu a formulat întâmpinare şi nu s-a prezentat în instanţă pentru a formula apărări.

Examinând cererea de chemare în judecată, prin prisma criticilor formulate, a temeiurilor de drept incidente şi a înscrisurilor depuse la dosarul cauzei, Curtea reţine următoarele:

Cu privire caracterul de act administrativ cu caracter normativ al hotărârii atacate şi la admisibilitatea acţiunii, Curtea apreciază că este necesar a se efectua o analiză a cadrului constituţional privind atribuţiile Curţii Constituţionale şi deciziile emise de instanţa de contencios constituţional.

Conform prevederilor art. 146 din Constituţia României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2003, *„Curtea Constituțională are următoarele atribuții:*

a) se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori, precum și, din oficiu, asupra inițiativelor de revizuire a Constituției;

b) se pronunță asupra constituționalității tratatelor sau altor acorduri internaționale, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori;

c) se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori;

d) hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial; excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată și direct de Avocatul Poporului;

e) soluționează conflictele juridice de natura constituțională dintre autoritățile publice, la cererea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii;

f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului;

g) constată existența împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României și comunică cele constatate Parlamentului și Guvernului;

h) dă aviz consultativ pentru propunerea de suspendare din funcție a Președintelui României;

i) veghează la respectarea procedurii pentru organizarea și desfășurarea referendumului și confirma rezultatele acestuia;

j) verifică îndeplinirea condițiilor pentru exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni;

k) hotărăște asupra contestațiilor care au ca obiect constituționalitatea unui partid politic;

l) îndeplinește și alte atribuții prevăzute de legea organică a Curții."

De asemenea, art. 147 din Constituţia României, republicată, referitor la deciziile Curţii Constituţionale prevede că *„(1) Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.*

(2) În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat sa reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale.

(3) În cazul în care constituționalitatea tratatului sau acordului internațional a fost constatată potrivit articolului 146 litera b), acesta nu poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate. Tratatul sau acordul internațional constatat ca fiind neconstituţional nu poate fi ratificat.

(4) Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor."

Curtea reţine că, din interpretarea sistematică şi teleologică a prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituţia României, prin coroborare cu celelalte alineate ale aceluiaşi articol şi cu dispoziţiile art. 146 lit a)-d) din Legea fundamentală, rezultă că instanţa de contencios constituţional emite decizii general obligatorii, care au putere numai pentru viitor, în cazurile în care se pronunţă asupra constituţionalităţii legilor înainte de promulgare, asupra constituționalității tratatelor sau altor acorduri internaționale, asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului şi asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele.

De asemenea, este de observat şi locul în care este plasat alineatul (4) al art. 147 din Constituţie, respectiv după alineatele (1)-(3), care se referă la încetarea efectelor dispoziţiilor din legile și ordonanțele în vigoare, a celor din regulamente, precum şi ale tratatului sau acordului internațional constatate ca fiind neconstituţionale, ceea ce înseamnă că, în conformitate cu prevederile Legii fundamentale, *instanţa de contencios constituţional pronunţă decizii general obligatorii şi care au putere numai pentru viitor doar în aceste cazuri, iar nu în exercitarea tuturor atribuţiilor prevăzute de art. 146 din Constituţie*.

La rândul său, legea organică a Curţii Constituţionale, respectiv Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, cu modificările şi completările ulterioare, la art. 11 alin. (1), face distincție între cazurile în care Curtea Constituțională pronunță decizii, hotărâri și emite avize, astfel că şi din aceste dispoziţii ale legii organice, rezultă instanţa de contencios constituţional nu pronunţă decizii general obligatorii în exercitarea tuturor atribuţiilor prevăzute de Constituţie şi de legea sa organică.

În prezenta cauză, Curtea constată că actul contestat este reprezentat de Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024 privind anularea procesului electoral cu privire la

alegerea Președintelui României din anul 2024, publicată în Monitorul Oficial nr.1231 din 06.12.2024, această hotărâre fiind emisă de Curtea Constituţională în exercitarea atribuţiei prevăzută de art. 146 lit f) din Constituţie, conform căruia Curtea Constituţională „*f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului;*”.

În exercitarea acestei atribuţii, în concordanţă cu prevederile Constituţiei României mai sus menţionate şi ale art. 11 alin. (1) pct. B, lit a) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituţională nu pronunţă decizii general obligatorii, ci pronunţă hotărâri, actul contestat în prezenta cauză purtând denumirea de „hotărâre”.

Pe de altă parte, potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările şi completările ulterioare, conform cărora *„(1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. (2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi. (3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă*.”

Având în vedere principiul ierarhiei actelor normative reglementat prin aceste prevederi, Curtea reţine că, deşi conform dispoziţiilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992 „Deciziile și hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”, caracterul general obligatoriu nu poate fi atribuit şi hotărârilor Curţii Constituţionale, astfel că prevalează dispoziţiile din Legea fundamentală mai sus menţionate, care atribuie caracter general obligatoriu doar deciziilor Curţii Constituţionale, nu şi hotărârilor emise de instanţa de contencios constituţional.

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările şi completările ulterioare, prin *act administrativ* se înţelege actul unilateral cu caracter individual sau normativ, emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, dând naştere, modificând sau stingând raporturi juridice.

În prezenta cauză, Curtea reţine că Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă pentru organizarea executării Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 12 septembrie 2011, cu modificările şi completările ulterioare, astfel că aceasta reprezintă un act administrativ cu caracter normativ.

Cu privire la calificarea actului administrativ menţionat ca fiind unul normativ, prin Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Completul pentru soluţionarea recursului în interesul legii nr. 12/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 30.09.2021, *„(...) în procesul de încadrare a unui act administrativ în una dintre cele două categorii, încadrarea realizându-se prin examinarea integrală a conţinutului său, nu prin „decuparea” unor dispoziţii din acest conţinut de natură a-i afecta caracterul unitar, esenţiale sunt efectele juridice pe care le produce, natura măsurilor dispuse, iar nu forma sau denumirea; actele administrative cu caracter normativ conţin dispoziţii cu caracter general, având aplicabilitate într-un număr nedefinit de situaţii, astfel că produc efecte juridice erga omnes faţă de un număr nedefinit de persoane, în timp ce actele administrative cu caracter individual urmăresc realizarea unor raporturi juridice într-o situaţie strict determinată şi produc efecte fie faţă de o singură persoană, fie faţă de un număr determinat sau determinabil de persoane.*

49. Pe de altă parte, actul cu caracter normativ are un obiect stabilit iniţial, fără a lua în considerare destinatarii, norma fiind destinată unui anumit câmp de aplicare, în timp ce în cazul actului individual acesta nu poate fi conceput în lipsa destinatarului său identificat de la început, astfel că acest destinatar dobândeşte o situaţie particulară.”

În prezenta cauză, Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024, chiar dacă are o perioadă limitată de aplicare, vizând doar anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024, aceasta nu are un destinatar identificat de la început,

ci priveşte anularea procesului electoral cu caracter general, în privinţa tuturor persoanelor implicate în calitate de candidaţi sau alegători.

În consecinţă, Curtea reţine că sunt întemeiate susţinerile reclamantei conform cărora Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024 este un act administrativ cu caracter normativ, fiind admisibilă exercitarea acţiunii în anulare formulată în condiţiile art. 1 şi art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

De asemenea, actul atacat nu face parte din categoria actelor administrative ale autorităților publice care privesc raporturile acestora cu Parlamentul sau a actelor de comandament cu caracter militar, prevăzute de art. 5 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 care nu pot fi atacate în contenciosul administrativ şi nu poate fi atacat nici pe calea unei alte proceduri judiciare, astfel cum prevede art. 5 alin. (2) din legea menţionată.

Curtea reţine şi faptul că, în privinţa atacării în instanţă a actului menţionat, relevante sunt cele reţinute în *Raportul urgent asupra anulării rezultatului alegerilor de curţile constituţionale întocmit de Comisia europeană pentru democraţie în drept din data de 27 ianuarie 2025 (în continuare denumit Raportul Comisiei de la Veneția*) se referă, între altele, cu privire la drepturile procedurale, la dreptul persoanelor de a formula apel împotriva deciziei autorităţii electorale, pentru a limita puterea discreţionară a autorităţii (pct. 29-30).

Referitor la capătul de cerere privind suspendarea executării Hotărârii Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea reţine că, potrivit prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările şi completările ulterioare, *„(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile prevederilor art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare sau în termen de maximum 30 de zile de la luarea la cunoștință a conținutului actului care nu mai poate fi revocat, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anulare a actului în termen de maximum 60 de zile de la introducerea acțiunii în suspendare și dacă fondul cererii de suspendare nu a fost soluționat, instanța învestită cu cererea de suspendare va constata această împrejurare și va respinge cererea de suspendare ca lipsită de interes. Dacă suspendarea s-a dispus, aceasta încetează de drept și fără nicio formalitate.”*.

Iar potrivit dispoziţiilor art. 15 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 554/2004, *„(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, în termen de maximum 60 de zile de la introducerea acțiunii principale.*

(2) Dispozițiile art. 14 alin. (2)-(7) se aplică în mod corespunzător.”.

De asemenea, potrivit art. 2 alin. (1) lit t) din Legea nr. 554/2004, cazurile bine justificate reprezintă acele *„împrejurări legate de starea de fapt şi de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privinţa legalităţii actului administrativ.”*

Astfel, acestea nu pot fi confundate cu motivele de nelegalitate ce privesc actele contestate, pe care instanţa este ţinută să le analizeze pe fondul cauzei, în urma administrării tuturor probelor concludente.

Existenţa unor cazuri bine justificate poate fi reţinută numai dacă, din împrejurările cauzei, ar exista o puternică şi evidentă îndoială asupra prezumţiei de legalitate de care se bucură actele administrative, prezumţie care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al acestora, pentru cercetarea cazurilor bine justificate instanţa putând face doar o cercetare sumară a aparenţei dreptului, întrucât în caz contrar, ar prejudeca fondul litigiului dedus judecăţii.

Curtea apreciază că, de principiu, actul administrativ se bucură de prezumţia de legalitate şi că actul administrativ unilateral este el însuşi titlu executoriu, neexecutarea lui fiind contrară unei bune ordini juridice, într-un stat de drept şi o democraţie constituţională.

În consecinţă, suspendarea actului administrativ ca operaţie juridică de întrerupere vremelnică a efectului acestuia, apare ca o situaţie de excepţie de la regula executării din oficiu (*executio ex officio).*

Curtea constată că, în cauză, prin Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituţională a anulat întregul proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României, desfășurat în baza Hotărârii Guvernului nr.756/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Preşedintele României din anul 2024 și a Hotărârii Guvernului nr.1061/2024 privind aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acţiunilor necesare pentru alegerea Preşedintelui României în anul 2024. De asemenea, s-a prevăzut că procesul electoral pentru alegerea Președintelui României va fi reluat în integralitate, Guvernul urmând să stabilească o nouă dată pentru alegerea Preşedintelui României, precum și un nou program calendaristic pentru realizarea acţiunilor necesare.

În motivarea acestei hotărâri, s-a reţinut, în esenţă că, după declasificarea la data de 4 decembrie 2024 a documentelor prezentate în ședința Consiliului Suprem de Apărare a Țării din data de 28 noiembrie 2024 și aducerea acestora la cunoștință publică, Curtea a luat act de conținutul lor. Față de cele prezentate în cuprinsul „Notelor de informare" ale Ministerului Afacerilor Interne - Direcția Generală de Protecție Internă, ale Serviciului de Informații Externe, ale Serviciului Român de Informații și ale Serviciului de Telecomunicații Speciale, care au fost înregistrate la Administrația prezidențială sub nr.DSN1/1741/4.12.2024, nr. DSN1/1740/4.12.2024, nr. DSN1/1742/4.12.2024 și nr.DSN1/1743/4.12.2024, respectiv nr.DSN1/1701/2.12.2024, Curtea constată că procesul electoral privind alegerea Președintelui României a fost viciat pe toată durata desfășurării lui și în toate etapele de multiple neregularități și încălcări ale legislației electorale care au distorsionat caracterul liber și corect al votului exprimat de cetățeni și egalitatea de șanse a competitorilor electorali, au afectat caracterul transparent și echitabil al campaniei electorale și au nesocotit reglementările legale referitoare la finanțarea acesteia. Toate aceste aspecte au avut un efect convergent de desconsiderare a principiilor esențiale ale alegerilor democratice. (pct. 5)

De asemenea, s-a reţinut în cuprinsul hotărârii că, potrivit „Notelor de informare" antereferite, principalele aspecte imputate procesului electoral privind alegerea Președintelui României din anul 2024 sunt cele privind manipularea votului alegătorilor și distorsionarea egalității de șanse a competitorilor electorali, prin utilizarea netransparentă și cu încălcarea legislației electorale a tehnologiilor digitale și a inteligenței artificiale în desfășurarea campaniei electorale, precum și prin finanțarea din surse nedeclarate a campaniei electorale, inclusiv online (pct. 11).

S-a arătat că, în prezenta cauză, caracterul liber exprimat al votului a fost încălcat prin faptul că alegătorii au fost dezinformați prin intermediul unei campanii electorale în cadrul căreia unul dintre candidați a beneficiat de o promovare agresivă, derulată cu eludarea legislației naționale în domeniul electoral și prin exploatarea abuzivă a algoritmilor platformelor de social-media. Manipularea votului a fost cu atât mai evidentă cu cât materialele electorale de promovare a unui candidat nu au purtat însemnele specifice publicității electorale conform Legii nr.370/2004. În plus, candidatul a beneficiat și de un tratament preferențial pe platformele de social-media, ceea ce a avut ca efect denaturarea manifestării de voință a alegătorilor (pct. 14).

S-a mai reţinut în hotărârea contestată că, în cauza de față, având în vedere prevederile art.37 din Constituție, Curtea reține că a fost afectată egalitatea de șanse a competitorilor electorali, ceea ce reflectă o alterare a însuși dreptului de a fi ales. Neregularitățile din campania electorală s-au răsfrânt asupra competitorilor electorali, din moment ce au creat o inegalitate vădită între candidatul care a manipulat tehnologiile digitale și ceilalți candidați participanți în procesul electiv. Astfel, expunerea semnificativă a unui candidat a condus la reducerea direct proporțională a expunerii în media online a celorlalți candidați în procesul electoral. Or, utilizarea tehnologiilor digitale și a inteligenței artificiale, atât de către candidați ori competitori electorali, cât și de către partide politice, susținători ori simpatizanții lor trebuie să fie transparentă pentru a garanta integritatea și imparțialitatea alegerilor. În caz contrar, alegătorii sunt împiedicați să-și formeze o opinie despre candidați și alternativele electorale sau pot fi induși în eroare cu privire la identitatea și calitatea candidatului ori procedurile de vot. Prin urmare, utilizarea într-un proces electoral de către competitorii electorali, inclusiv de către partidele politice, a unor asemenea practici investește

autoritățile publice competente, potrivit legii, să verifice, să constate și, după caz, să sancționeze astfel de conduite (pct. 16)

De asemenea, Curtea Constituţională a luat act de faptul că un candidat a încălcat legislația electorală referitoare la finanțarea campaniei pentru alegerile prezidențiale. Astfel, declarațiile depuse la Autoritatea Electorală Permanentă ale unuia dintre candidați referitoare la bugetul său de campanie, pe care l-a raportat ca fiind 0 lei, sunt în contradicție cu datele prezentate în „Notele de informare" ale Ministerului Afacerilor Interne - Direcția Generală de Protecție Internă și a Serviciului Român de Informații. Or, este de notorietate că o campanie electorală presupune costuri și cheltuieli importante, iar situația analizată relevă o incongruență evidentă între amploarea campaniei desfășurate și inexistența asumată de candidat în privința cheltuielilor efectuate. A fost, astfel, încălcat principiul transparenței finanțării campaniei electorale, fiind induse suspiciuni cu privire corectitudinea desfășurării alegerilor. (pct. 18)

Curtea reţine că, din interpretarea logico-juridică a dispoziţiilor art. 14 şi art. 15 din Legea nr. 554/2004, rezultă că un act administrativ va putea fi suspendat din executarea sa numai în situaţia în care instanţa va constata în mod temeinic îndeplinirea cumulativă a celor două condiţii: existenţa unui caz bine justificat şi necesitatea evitării unei pagube iminente ireparabile sau dificil de reparat, astfel încât caracterul aparent de legalitate va trebui analizat de la caz la caz.

În jurisprudenţa sa constantă, Secţia de Contencios Administrativ şi Fiscal a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie a reţinut că, pentru conturarea *cazului temeinic justificat* care să impună suspendarea unui act administrativ, instanţa nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăşi cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-şi limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt şi/ sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumţiei de legalitate de care se bucură un act administrativ. În acest sens, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a reţinut astfel de împrejurări vădite, de fapt sau/ şi de drept care sunt de natura sa producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea unui act administrativ ca fiind: emiterea unui act administrativ de către un organ necompetent sau cu depăşirea competenţei, actul administrativ emis în temeiul unor dispoziţii legale declarate neconstituţionale, nemotivarea actului administrativ, modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ.

Un prim motiv de nelegalitate, circumscris cerinţei privind cazul bine justificat, invocat de reclamantă, se referă la faptul că pârâta Curtea Constituţională a interpretat în mod abuziv atribuţia prevăzută de art. 146 lit f) din Constituţie, sesizându-se din oficiu, deşi art. 10 din Legea nr. 47/1992 prevede expres că sesizarea trebuie făcută în scris şi motivat.

Curtea reţine că acest prim motiv de nelegalitate este întemeiat, în condiţiile în care, conform dispoziţiilor art. 10 din Legea nr. 47/1992, *„(1) Curtea Constituțională* ***poate fi sesizată*** *în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituţie, republicată, sau de legea sa organică. (2) Sesizările trebuie făcute în formă scrisă şi motivate*." Dispoziţiile sunt situate în Secţiunea 1 – Dispoziţii comune a Capitolului III - Competența Curții Constituționale, ceea ce înseamnă că acestea se aplică în privinţa exercitării tuturor atribuţiilor prevăzute de art. 146 din Constituţie, ca regulă, sesizarea din oficiu fiind reglementată în mod expres de Legea nr. 47/1992, în următoarele cazuri de excepţie: asupra iniţiativelor de revizuire a Constituţiei [art. 11 alin. (1) pct. A lit a) din lege]; asupra legii de revizuire a Constituţiei [art. 23 alin. (1) din lege]; în privinţa iniţiativei legislative a cetăţenilor [cazurile prevăzute la art. 48 din lege].

În cazul prevăzut la art. 146 lit f) din Constituţie, conform căruia Curtea Constituţională „*f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului;*", nici Legea nr. 47/1992, nici Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, nu prevăd posibilitatea sesizării din oficiu a Curţii Constituţionale în vederea anulării procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României.

Mai mult, dispoziţiile art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004 prevăd în mod expres titularii cererii de anulare a alegerilor, respectiv: partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri, fără a fi prevăzută posibilitatea sesizării din oficiu prin încheiere, astfel cum a procedat Curtea Constituţională la data de 6 decembrie 2024.

Un alt motiv de nelegalitate invocat de reclamantă se referă la faptul că actul administrativ normativ contestat a fost emis cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuţie posibilitatea anulării alegerilor, după ce anterior validase, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 turul I şi rezultatele acestui tur.

Curtea constată că şi acest motiv de nelegalitate este întemeiat, în condiţiile în care, conform prevederilor art. 52 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 370/2004, cererea de anulare a alegerilor se poate formula în termen de cel mult 3 zile de la închiderea votării, iar soluționarea cererii de către Curtea Constituțională se face până la data prevăzută de lege pentru aducerea la cunoștința publică a rezultatului alegerilor. Or, în prezenta cauză, pe lângă faptul că nu a existat o cerere de anulare a alegerilor cum prevăd dispoziţiile menţionate, anularea procesului electoral a fost dispusă de Curtea Constituţională după ce procesul de votare pentru turul II începuse, fără a aştepta închiderea votării şi cu încălcarea propriei hotărâri anterioare nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin care au fost validate rezultatele primului tur de scrutin.

De asemenea, este întemeiat şi motivul de nelegalitate privind încălcarea condiţiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004 necesare pentru anularea alegerilor. Astfel, conform prevederilor art. 52 alin. (1) din legea menţionată, *„(1) Curtea Constituțională anulează alegerile în cazul în care* ***votarea și stabilirea rezultatelor au avut loc prin fraudă de natură să modifice atribuirea mandatului sau, după caz, ordinea candidaților*** *care pot participa la al doilea tur de scrutin. În această situație Curtea va dispune repetarea turului de scrutin în a doua duminică de la data anulării alegerilor*.” Or, în prezenta cauză, pretinsele fraude reţinute în motivarea hotărârii contestate, fără a fi dovedite în mod corespunzător, după cum se va detalia în cele ce urmează, nu vizează cerinţa prevăzută de lege, respectiv votarea şi stabilirea rezultatelor de natură a modifica atribuirea mandatului sau ordinea candidaţilor, ci o etapă anterioară procesului de votare, respectiv etapa derulării campaniei electorale anterioare votului propriu zis, vizând modalitatea de informare a alegătorilor prin intermediul social-media, respectiv finanţarea campaniei electorale, aspecte care nu intră sub incidenţa textului de lege indicat.

Sunt întemeiate şi criticile privind încălcarea prevederilor art. 2 din Constituţie privind suveranitatea şi ale art. 36 alin (1) şi art. 81 alin. (1) privind dreptul de vot şi alegerea preşedintelui, în condiţiile în care, prin anularea integrală a întregului proces electoral, cetăţenii au fost lipsiţi de posibilitatea de a-şi alege candidaţii preferaţi pentru ocuparea funcţiei de preşedinte al României.

În ceea ce privește paguba iminentă, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta susţine că, în calitate de cetăţean român cu drept de vot, înscrisă în lista electorală permanentă, este expusă unei pierderi iminente, întrucât nu va mai putea să-şi exercite dreptul de vot pentru unul din candidaţii validaţi în urma turului I, după data de 4 mai 2025, când va avea loc turul I al alegerilor prezidenţiale organizate în urma hotărârii ilegale a Curţii Constituţionale, a cărei anulare o solicită.

Arată reclamanta că suspendarea executării hotărârii a cărei anulare o solicită se impune şi pentru că pârâta, în calitate de emitent al actului administrativ ilegal, să fie împiedicată să comită şi alte abuzuri, singura autoritate în măsură să sancţioneze acest abuz constituţional şi legal al Curţii Constituţionale fiind Justiţia.

Curtea reţine că, din dispoziţiile art. 2 alin. (1) lit. ş) din Legea 554/2004, rezultă că noţiunea de „*pagubă iminentă*” are în vedere *„prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public*;”.

Sub acest aspect, Curtea constată că motivele invocate de reclamantă nu se circumscriu unui prejudiciu material viitor şi previzibil, în sensul dispoziţiilor menţionate, însă anularea procesului electoral cu privire la alegerea Preşedintelui României din anul 2024 creează o perturbare previzibilă gravă a funcţionării autorităţii publice reprezentate de Preşedintele României, din perspectiva afectării reprezentativităţii României pe plan extern.

Este de menţionat şi faptul că, în Indexul Democrației pentru 2024, realizat de Economist Intelligence Unit (EIU), România a fost retrogradată de la „democrație deficitară” la „regim hibrid”, principalul motiv indicat în raport fiind „anularea controversată” și „în circumstanțe neclare” a alegerilor prezidențiale din 2024. Motivarea Curții Constituționale a României de anulare a turului II este considerată „șubredă”, luată pe baza unor „rapoarte obscure ale serviciilor de informații privind interferența Rusiei în alegeri”, în care „dovezile au fost, în cel mai bun caz, discutabile”.

În concluzie, în raport de considerentele expuse mai sus, Curtea reţine că, în prezenta cauză, sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, motiv pentru care va admite capătul de cerere privind suspendarea executării actului administrativ contestat, urmând a suspenda executarea Hotărârii Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024, până la soluţionarea definitivă a cauzei.

Asupra fondului acţiunii în anulare deduse judecăţii, Curtea constată că, prin cererea de chemare în judecată, *un prim motiv de nelegalitate* invocat de reclamantă, se referă la faptul că, la emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituţională a comis un exces de putere, aşa cum este definit de art. 2 alin. (1) lit n) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Arată că, prin actul administrativ normativ contestat, Curtea Constituţională a interpretat în mod abuziv atribuţia prevăzută de art.146 lit f) din Constituţie, aceea de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea preşedintelui României, anulând, printr-o autosesizare arbitrară întregul proces democratic de alegere a Preşedintelui României.

Arată că procedura pentru alegerea preşedintelui României este prevăzută de Legea nr. 370/2004, iar atribuţiile Curţii Constituţionale sunt de asemenea prevăzute expres în această lege. Astfel, nici Legea de organizare şi funcţionare a Curţii Constituţionale nr. 47/1992 şi nici Legea nr. 370/2004 privind alegerea preşedintelui României nu prevăd dreptul Curţii Constituţionale de a se sesiza din oficiu, prin fapta de „a lua act de conţinutul" unor documente prezentate în Şedinţa Consiliului Suprem de Apărare a Ţării şi aduse la cunoştinţă publică, aşa cum se indică textual în paragraful nr. 5 al Hotărârii a cărei anulare o solicită.

Astfel cum s-a reţinut anterior, acest prim motiv de nelegalitate este întemeiat, în condiţiile în care, conform dispoziţiilor art. 10 din Legea nr. 47/1992, *„(1) Curtea Constituțională* ***poate fi sesizată*** *în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituție, republicată, sau de legea sa organică. (2) Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*." Dispoziţiile sunt situate în Secţiunea 1 – Dispoziţii comune a Capitolului III - Competența Curții Constituționale, ceea ce înseamnă că acestea se aplică în privinţa exercitării tuturor atribuţiilor prevăzute de art. 146 din Constituţie, ca regulă, sesizarea din oficiu fiind reglementată în mod expres de Legea nr. 47/1992, în următoarele cazuri de excepţie: asupra iniţiativelor de revizuire a Constituţiei [art. 11 alin. (1) pct. A lit a) din lege]; asupra legii de revizuire a Constituţiei [art. 23 alin. (1) din lege]; în privinţa iniţiativei legislative a cetăţenilor [cazurile prevăzute la art. 48 din lege].

În cazul prevăzut la art. 146 lit f) din Constituţie, conform căruia Curtea Constituţională „*f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului;*", nici Legea nr. 47/1992, nici Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, nu prevăd posibilitatea sesizării din oficiu a Curţii Constituţionale în vederea anulării procesului electoral cu privire la alegerea Preşedintelui României.

Mai mult, dispoziţiile art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004 prevăd în mod expres titularii cererii de anulare a alegerilor, respectiv: partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri, fără a fi prevăzută posibilitatea sesizării din oficiu prin încheiere, astfel cum a procedat Curtea Constituţională la data de 6 decembrie 2024.

Sub acest aspect, în *Raportul Comisiei de la Veneția*, s-a reţinut că normele internaţionale nu impun, nici nu interzic, în principiu, deciziile din oficiu ale curţilor constituţionale. Ţinând cont că tribunalele, inclusiv curţile constituţionale, se caracterizează prin reactivitate, iar nu prin capacitatea de a fixa ordinea de zi, Comisia de la Veneția a apreciat că *puterea curţilor constituţionale de a invalida alegerile din oficiu, dacă există, ar trebui să fie limitată la circumstanţe excepţionale şi clar reglementate, în scopul prezervării încrederii alegătorilor în legitimitatea alegerilor* (pct. 69). Or, în prezenta cauză, emitentul actului atacat nu a precizat şi dovedit circumstanţă excepţională care să justifice anularea procesului electoral, întemeiată pe o prevedere legală expresă, pentru a nu fi afectată încrederea alegătorilor în legitimitatea alegerilor.

Al doilea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă se referă la faptul că Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare se solicită, a fost emisă cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuţie posibilitatea anulării alegerilor,

respectiv data validării rezultatelor primului tur de scrutin, aşa cum prevede pct. 107 din Anexa HG nr. 1061/2024.

Invocă reclamanta dispoziţiile art. 53 alin. (1) şi art. 52 alin. (3) din Legea nr. 370/2004 şi arată că, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituţională adusese la cunoştinţă rezultatul turului I al alegerilor prezidenţiale, astfel încât nu mai era în termen să examineze corectitudinea procedurii electorale din turul I.

După data de 2 decembrie 2024, Curtea Constituţională ar fi avut dreptul să examineze numai corectitudinea procesului electoral al tuiului al II-lea, după finalizarea procedurii de vot din acest tur, într-o eventuală cerere de anulare a alegerilor pe care o puteau formula numai competitorii electorali, potrivit art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004.

Aşadar, Curtea Constituţională avea dreptul:

- să anuleze alegerile din turul I, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris şi cu dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării în turul I şi putea dispune reluarea turului I, în a doua duminică de la reluarea alegerilor;

- să anuleze alegerile din turul al II-lea, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris şi cu dovezi, în termen de 3 zile de la închiderea votării din turul al II-lea şi putea dispune numai reluarea turului al II-lea, în a doua duminică după anularea alegerilor.

Arată reclamanta că, odată ce fusese validat turul I, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituţională putea anula numai turul al II-lea, după ce procedura de vot în turul al II-lea era terminată şi numai la sesizarea scrisă a competitorilor electorali, însoţită de dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării din turul al II-lea. Însă, Curtea Constituţională, prin abuz de putere, a întrerupt intempestiv procedura de votare din turul al II-lea, anulând întreaga procedură electorală desfăşurată până la acel moment, deşi validase turul I, fără niciun temei constituţional şi legal.

Curtea constată că, prin Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 31 din 2 decembrie 2024, a fost confirmat şi validat rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României din primul 3 tur de scrutin de la data de 24 noiembrie 2024, prevăzându-se că „Se va organiza al doilea tur de scrutin pentru alegerea Președintelui României în ziua de duminică, 8 decembrie 2024, la care vor participa domnul Călin Georgescu și doamna Elena-Valerica Lasconi, în această ordine.”

Potrivit dispoziţiilor art. 52 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 370/2004, *„(2) Cererea de anulare a alegerilor se poate face de partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri, în termen de cel mult 3 zile de la închiderea votării; cererea trebuie motivată și însoțită de dovezile pe care se întemeiază. (3) Soluționarea cererii de către Curtea Constituțională se face până la data prevăzută de lege pentru aducerea la cunoștința publică a rezultatului alegerilor*.”

Curtea reţine că, că şi acest motiv de nelegalitate este întemeiat, în condiţiile în care, conform prevederilor art. 52 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 370/2004, cererea de anulare a alegerilor se poate formula în termen de cel mult 3 zile de la închiderea votării, iar soluționarea cererii de către Curtea Constituțională se face până la data prevăzută de lege pentru aducerea la cunoștința publică a rezultatului alegerilor.

Or, în prezenta cauză, pe lângă faptul că nu a existat o cerere de anulare a alegerilor cum prevăd dispoziţiile menţionate, anularea procesului electoral a fost dispusă de Curtea Constituţională după ce procesul de votare pentru turul II începuse, fără a aştepta închiderea votării şi cu încălcarea propriei hotărâri anterioare nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin care au fost validate rezultatele primului tur de scrutin, criticile de nelegalitate formulate de reclamantă, în cadrul acestui motiv de nelegalitate, fiind întemeiate.

Al treilea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă se referă la faptul că Hotărârea Curţii Constituţionale a României nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă cu încălcarea principiului irevocabilităţii actelor administrative care au intrat în circuitul civil şi au produs efecte juridice. Invocă reclamanta dispoziţiile art. 1 alin. (6) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 şi arată că, deşi prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, CCR a validat alegerile şi rezultatele din turul I al alegerilor prezidenţiale şi a stabilit care sunt cei doi candidaţi care vor participa la turul al II-lea din 8 decembrie 2024, cu încălcarea dispoziţiilor menţionate, practic a

revocat această hotărâre, prin emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, deşi Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 a produs efecte juridice, procedura electorală fiind continuată, iar procesul de vot în secţiile de votare din străinătate era în curs de desfăşurare, potrivit calendarului electoral stabilit prin HG nr. 1061/2024.

Curtea reţine că, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, *„(6) Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului*."

Curtea reţine că, faţă de celeritatea specifică materiei electorale, nu sunt incidente dispoziţiile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, însă având în vedere condiţiile de fond ale anulării alegerilor prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004, Curtea Constituţională era obligată să îşi respecte propria hotărâre anterioară, prin care validase primul tur de scrutin, astfel că, prin anularea în întregime a procesului electoral, ***se aduce atingere principiului securității raporturilor juridice***, care este implicit în toate articolele Convenţiei europene a drepturilor omului şi care a fost consacrat în jurisprudenţa C.E.D.O.

În aceste condiţii, Curtea reţine că este întemeiat şi cel de-al treilea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă.

Al patrulea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă vizează faptul că hotărârea atacată a fost emisă cu încălcarea condiţiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004, necesare pentru anularea alegerilor. Aceste condiţii, raportate la situaţia concretă din 6 decembrie 2024, când turul I se încheiase (şi fusese validat), iar procesul de vot în turul al II-lea era în plină desfăşurare sunt:

- existenţa unor dovezi de fraudă [condiţie expresă prevăzută la art. 52 alin. (2) din Legea nr 370/2004 : „cererea trebuie motivată şi însoţită de dovezile pe care se întemeiază";

- această fraudă să fi fost de natură să modifice ordinea candidaţilor care participă la al doilea tur de scrutin.

Dovezile de fraudă, evident, trebuie să aibă legătură cu procedura electorală, spre exemplu: buletine de vot false, vot multiplu, turism electoral etc., unită cu frauda la stabilirea rezultatelor, de exemplu: procese-verbale false, calcule matematice greşite, erori ale infrastructurii digitale etc.

Arată reclamanta că nu orice fraudă de acest gen poate conduce la anularea alegerilor, ci doar frauda masivă, de natură să modifice ordinea candidaţilor la al doilea tur de scrutin.

Curtea reţine că este întemeiat şi motivul de nelegalitate privind încălcarea condiţiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004 necesare pentru anularea alegerilor. Astfel, conform prevederilor art. 52 alin. (1) din legea menţionată, *„(1) Curtea Constituțională anulează alegerile în cazul în care* ***votarea și stabilirea rezultatelor au avut loc prin fraudă de natură să modifice atribuirea mandatului sau, după caz, ordinea candidaților*** *care pot participa la al doilea tur de scrutin. În această situație Curtea va dispune repetarea turului de scrutin în a doua duminică de la data anulării alegerilor*."

Or, în prezenta cauză, pretinsele fraude reţinute în motivarea hotărârii contestate, fără a fi dovedite în mod corespunzător, nu vizează cerinţa prevăzută de lege, respectiv votarea şi stabilirea rezultatelor de natură a modifica atribuirea mandatului sau ordinea candidaţilor, ci o etapă anterioară procesului de votare, respectiv etapa derulării campaniei electorale anterioare votului propriu zis, vizând modalitatea de informare a alegătorilor prin intermediul social-media, respectiv finanţarea campaniei electorale, aspecte care nu intră sub incidenţa textului de lege indicat.

Sub acest aspect, Curtea constată că, în *Raportul Comisiei de la Veneția*, s-a reţinut că, în principiu, alegătorii trebuie să fie convinşi că votul lor este definitiv. Anularea unei părţi a alegerilor sau a alegerilor în ansamblu *nu este justificată decât în circumstanţe excepţionale* (principiul „ultima ratio"). Astfel, Comisia de la Veneția a stabilit deja că *anularea rezultatului unor alegeri în temeiul unei greşeli minore care nu a afectat rezultatul poate să facă procesul electoral*

mai vulnerabil sau să suscite neîncredere cu privire la căile de atac judiciare, ori să antreneze un interes scăzut în ipoteza ciclurilor repetate de alegeri şi eventual o participare scăzută (pct. 18).

În prezenta cauză, aspectele reţinute de Curtea Constituţională în motivarea hotărârii atacate se referă la o etapă anterioară procesului de votare, respectiv etapa derulării campaniei electorale anterioare votului propriu zis, vizând modalitatea de informare a alegătorilor prin intermediul social-media, respectiv finanţarea campaniei electorale, aspecte care nu se circumscriu cerinţei din Raportul Comisiei de la Veneția, referitoare la necesitatea ca aspectele invocate să vizeze afectarea rezultatului alegerilor.

În consecinţă, Curtea reţine că şi cel de-al patrulea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă este întemeiat.

Ultimele două motive de nelegalitate invocate de reclamantă se referă la faptul că hotărârea atacată a fost emisă şi cu încălcarea art. 2 din Constituţia României privind Suveranitatea, ca principiu constituţional general şi arată că, prin hotărârea menţionată, Curtea Constituţională a încălcat suveranitatea poporului român, al cărui membru este şi reclamanta, anulând întreaga procedură electorală, lăsând România fără Preşedinte legitim ales de poporul român şi aruncând-o într-o criză politică profundă, care nu s-a încheiat nici în prezent, la peste 4 luni de la anularea alegerilor.

Or, Curtea Constituţională a exercitat suveranitatea poporului român în nume propriu, impunând poporului român un Preşedinte neales, numit de chiar Curtea Constituţională, cu încălcarea gravă a prevederilor Constituţiei României, deşi, potrivit art. 142 alin. (1), Curtea Constituţională ar fi trebuit să fie garantul supremaţiei Constituţiei.

De asemenea, arată reclamanta că hotărârea atacată a fost emisă şi cu încălcarea dreptului fundamental de a alege, prevăzut de art. 36 alin. (1), coroborat cu art. 81 alin. (1) din Constituţia României. Arată reclamanta, sub acest aspect, că dreptul său de cetăţean cu drept de vot a fost vătămat prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, pentru că votul său valabil exprimat în turul I din data de 24 noiembrie 2024 a fost anulat şi a fost împiedicată să îşi exprime votul în turul al II-lea din 8 decembrie 2024, prin aplicarea ştampilei „votat” pe unul din cei doi candidaţi care fuseseră validaţi prin Hotărârea CCR nr. 31, ca şi cum ar fi fost un cetăţean lipsit de drepturile electorale, deşi nu este în ipoteza prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituţia României, iar art. 53 alin. (1) din Constituţia României prevede că restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi se poate face numai prin lege.

Curtea reţine că şi aceste critici sunt întemeiate, în condiţiile în care, prin anularea integrală a întregului proces electoral, cetăţenii au fost lipsiţi de posibilitatea de a-şi alege candidaţii preferaţi pentru ocuparea funcţiei de preşedinte al României.

Pentru considerentele expuse, în baza prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările şi completările ulterioare, Curtea va admite acţiunea în anulare formulată de reclamanta POPESCU GHEORGHIŢA, în contradictoriu cu pârâta CURTEA CONSTITUŢIONALĂ A ROMÂNIEI, urmând a anula Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024.

Cu privire la cheltuielile de judecată, corespunzător soluţiei de admitere a acţiunii, în baza art. 451 alin. (1), art. 452 şi art. 453 alin. (1) Cod procedură civilă, având în vedere dovezile de achitare a taxei judiciare de timbru, depuse de reclamantă la dosarul cauzei (f. 15, 16), Curtea va obliga pârâta la plata cheltuielilor de judecată către reclamantă în cuantum de 70 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂŞTE:

Admite capătul de cerere privind suspendarea executării actului administrativ contestat.

Suspendă executarea Hotărârii Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024, până la soluţionarea definitivă a cauzei.

Admite acţiunea în anulare formulată de reclamanta POPESCU GHEORGHIŢA, cu domiciliul în++în contradictoriu cu p CURTEA CONSTITUŢIONALĂ A ROMÂNIEI, cu sediul în Bucureşti, Calea 13 Septembrie, nr. 2, Palatul Parlamentului, Intrarea B1, sector 5.

Anulează Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 32 din 6 decembrie 2024.

Obligă pârâta la plata cheltuielilor de judecată către reclamantă în cuantum de 70 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru.

Cu drept de recurs în 5 zile de la pronunţare. Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Ploieşti.

Pronunţată prin punerea soluţiei la dispoziţia părţilor prin mijlocirea grefei instanţei azi, 24.04.2025.

PREŞEDINTE,
Alexandru Vasile

GREFIER,